

Arrest

nr. 267 237 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. HERSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 25 januari 2020, en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 17 augustus 2021.

1.3. Op 11 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador op (...) 1997. U woonde met uw ouders en uw grootmoeder in de kolonie Las Margaritas in San Ramon, Mejicanos. U studeerde sinds 2019 sociaal werk aan de universiteit. Van 2017 tot en met 29 maart 2019 werkte u bij T.(...). U werkte sinds mei 2019 in de telecomsector.

Op 25 maart 2019 werd u in de ochtend door drie bendeleden benaderd toen u op weg was naar de bushalte. Een van hen toonde zijn wapen, en een van hen had u al zien werken in een van de workshops in de kolonie. Ze vroegen of u met hen ging samenwerken en ze eisten 100 dollar. Ze zeiden dat ze nog gingen laten weten op welke dag en op welk uur u dit bedrag ging moeten betalen. De bendeleden gingen verder en u nam de bus naar uw werk. Na het werk belde u naar uw zus. Zij kwam u ophalen op het werk en ze bracht u naar het huis van uw ouders. Daar besloten jullie dat het best was dat u even bij uw zus ging logeren. U bleef gedurende een week bij uw zus en haar gezin in Nuevo Lourdes. Ondertussen diende u op 29 maart 2019 uw ontslag in bij het telecombedrijf T.(...) en stopte u met uw studies aan de universiteit. Op 1 april 2019 ging u terug thuis wonen.

Op 20 mei 2019 startte u een baan bij het telecombedrijf Te.(...). U nam dezelfde bus als daarvoor maar niet aan dezelfde bushalte. In de eerste of tweede week van de maand juli 2019 keerde u terug naar huis van het werk, toen uw moeder u vertelde over iets wat jullie buurman haar verteld had. Enkele personen waren aan de poort komen vragen naar u en naar andere buurmannen. Niemand was naar buiten gegaan, behalve de buur die naast de poort woont. Hij zei tegen hen dat hij niemand gezien had en de personen gingen terug weg. U keerde terug van het werk met een microbus van het werk die u afzette aan de poort van uw steegje. Uw moeder wachtte u daar op.

Op 4 november 2019 ging u uw paspoort halen omdat u een trip naar Guatemala gepland had met uw zus. Twee dagen later, op 6 november 2019, was u onderweg naar huis in het transport van het werk, toen de chauffeur vroeg of hij u aan de hoofdstraat kon laten uitstappen aangezien hij nog enkele personen aan een andere kolonie moest afzetten. Vervolgens stapte u rond middernacht verder naar huis. Onderweg kwam u een groep van drie personen tegen, twee daarvan hadden u ook op 25 maart 2019 benaderd. Ze vroegen waar u die hele tijd geweest was, en of dat u dacht dat ze een spelletje speelden met u. U was bang en u merkte dat ze veel gedronken hadden. Toen ze vroegen of u met hen ging samenwerken, antwoordde u van wel en zei u dat ze een datum moesten geven, en dat u hen ging betalen. Ze lieten u verder naar huis gaan waar uw moeder u stond op te wachten. U zei tegen uw moeder dat u zich niet meer veilig voelde en dat naar België komen de enige oplossing was.

Een week later, op 15 november 2019, kocht u de vliegtickets voor uw reis naar België. U besloot verder te blijven werken, zodat u extra geld met Nieuwjaar kon krijgen. Hierna nam u uw ontslag 13 december 2019 en wachtte u thuis tot de dag dat u naar België ging reizen. Op 10 januari 2020 besloot u, op aandringen van uw moeder, om een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie, bij de dienst anti-afpersing. Op 24 januari 2020 reisde u per vliegtuig naar België. U kwam aan in België op 25 januari 2020 en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 27 januari 2020.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de bende 18 dient te vrezen. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en uw verklaring bij de instantie voor anti-afpersing (dd. 10 januari 2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door uw geschetste verklaringen over de beweerdte feiten die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit uw land van herkomst.

Dient opgemerkt te worden dat u allesbehalve overtuigende verklaringen geeft over de werkwijze van deze bende. U beweert dat u op 25 maart 2019 door drie bendeleden benaderd zou zijn geweest toen u in de ochtend op weg was naar het werk op de calle principale in uw kolonie (CGVS, p.8 en 10). U verklaart dat ze naar een bedrag 100 dollar vroegen, als een soort "collaboracion", en dat ze nog gingen laten weten wanneer u dit zou moeten betalen (CGVS, p.8). Ook zou een van de bendeleden een wapen getoond hebben (CGVS, p.8 en 10). Echter zou het vervolgens stil zijn gebleven en hoorde u hier niets meer over. Pas in juli vertelde een buurman vdat personen naar u en andere buurmannen waren komen vragen (CGVS, p.9 en 11). Ook dit bleef merkwaardig genoeg zonder gevolg. Hierna zou u pas op 6 november 2019 opnieuw benaderd zijn door enkele bendeleden (CGVS, p.10). Twee van de bendeleden waren ook op 25 maart 2019 aanwezig, en een van hen toonde opnieuw zijn wapen (CGVS, p.10 en 11). Opnieuw vroegen ze enkel naar die colaboracion die u aan hen zou moeten betalen (CGVS, p.10), zonder daaromtrent duidelijke richtlijnen te formuleren. Dient te worden gewezen op de eigenaardige vaststelling dat u vervolgens, na het incident op 6 november 2019, geen verdere problemen hebt gekend met de bendeleden (CGVS, p.10 en 12). U verklaarde dat ze niet meer naar u zijn komen zoeken, noch naar uw buurmannen (CGVS, p.9). Ook verklaart u dat u de personen van de incidenten op 25 maart 2019 en 6 november 2019 niet meer heeft gezien (CGVS, p.9, 11 en 12). Dat ze hierna nooit meer tot uw huis zijn gekomen of u op een andere manier aangesproken hebben voor die samenwerking, is merkwaardig.

Verder is het zeer opmerkelijk dat de bendeleden nooit verder zouden hebben verduidelijkt wat die samenwerking juist inhield. U moest 100 dollar betalen, maar de dag en het uur waarop dit bedrag betaald zou moeten worden werden u nooit meegedeeld (CGVS, p.8, 10 en 12). Zowel op 25 maart 2019 als op 6 november 2019 zouden de bendeleden nagelaten hebben om aan te geven wanneer het bedrag dan betaald zou moeten worden (CGVS, p.8-9 en 12). Nochtans zouden de bendeleden op 6 november 2019 de bedreiging geuit hebben dat ze u gingen vermoorden indien u niet met hen zou samenwerken (CGVS, p.9). Als de bende werkelijk wou dat u met hen zou samenwerken, kan worden verwacht dat ze meer moeite zouden doen om hun bedreiging waar te maken. Uw verklaringen weten dan ook niet te overtuigen. Overigens dient opgemerkt te worden, dat zelfs indien u werkelijk problemen zouden hebben gehad met de bendeleden, er niets is dat erop wijst dat de bendeleden nog op zoek zouden zijn naar u. Sinds uw vertrek uit El Salvador vertelde uw moeder dat ze de bendeleden niet meer heeft gezien (CGVS, p.10). Ze vertelde hier ook bij dat de politie heel vaak in de buurt patrouilleert en ze minder rare mensen ziet op straat (CGVS, p.9-10).

Nog andere zaken doen twifelen aan de waarachtigheid van jullie beweerdte problemen. De timing van de aanschaf van uw paspoort op 4 november 2019 wijst er bijvoorbeeld op dat u al eerder van plan was te vertrekken. U verklaart dat u uw paspoort ging aanvragen samen met uw zus, omdat ze op 9 november 2019 een reis naar Guatemala had gepland voor uw verjaardag (CGVS, p.7). Na het incident van 6 november 2019 besloot u toch niet te gaan (CGVS, p.7). Het is opmerkelijk dat u dit reisje met uw zus uit voorzichtigheid liet schieten, maar dat u anderzijds wel nog zeer geruime tijd bleef werken. U verklaarde ook dat u na het eerste incident op 25 maart 2019 met een goede vriendin van u sprak wiens familie eraan dacht naar België te vertrekken (CGVS, p.6). Bovenstaande verklaringen doen toch

veeleer vermoeden dat de aanvraag van uw paspoort gebeurde met het oog op uw vertrek uit uw land van herkomst. Na het tweede incident op 6 november 2019 nam u dan echt het besluit om te vluchten uit El Salvador, deze keer zonder twee keer na te denken (CGVS, p.7, 9 en 12), en een week later kocht u op 15 november 2019 uw vliegtickets voor uw reis naar België (CGVS, p.7 en 12). Echter blijkt dat u weinig haast had om het land te verlaten. Immers boekte u tickets voor een vlucht op 24 januari 2020, wat betekent dat u nogmaals tweeënhalve maand draalde alvorens El Salvador te verlaten. Dergelijke verklaringen ondermijnen uw beweerde vrees voor de benedeleden.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat uw houding niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de benedeleden. Gevraagd of u na het incident op 25 maart 2019 bepaalde maatregelen nam voor uw veiligheid, geeft u aan dat u niks had veranderd na het incident, maar dat uw tante zei dat u voorzichtig moest zijn en dat u altijd wel rondkeek (CGVS, p.11). U verklaart dat u dezelfde bus nam naar uw nieuwe werkplaats, maar dat u wel aan een andere bushalte opstapte (CGVS, p.10). Nochtans nam u sindsdien de bus aan de calle principale (CGVS, p.3 en 11), nog altijd in de dichte nabijheid van waar u op 25 maart 2019 het eerste incident zou hebben meegemaakt en waar de benedeleden aanwezig zijn (CGVS, p.3-4, 8 en 10). Bovendien bleef u al die tijd, dus tot uw vertrek uit El Salvador, in uw huis wonen, ondanks dat de benedeleden wisten waar u en uw familie woonde (CGVS, p.10 en 11). U verklaarde dat u niet veel buiten kwam, maar later verklaart u dat u wel uw grootmoeder en zus vergezelde naar de bank of naar de supermarkt (CGVS, p.12). Bovendien bleef u tot en met 13 december 2019 werken (CGVS, p.6 en 13), naar eigen zeggen omdat u zeker uw extra geld wou krijgen voor Nieuwjaar. Dat dergelijke zaken primeren op uw veiligheid, is veelzeggend. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw verklaringen wat betreft uw beweerde vrees vanwege de benedeleden.

Wat betreft het indienen van de klacht legde u overigens bevreemdende verklaringen af. Ten eerste besloot u pas op 10 januari 2020 een klacht in te dienen bij de instantie voor anti-afpersing van het openbaar ministerie (CGVS, p.7 en 12-13). Dat u niet eerder een klacht ging indienen doet niet blijken van uw beweerde vrees voor de benedeleden van de bende 18 in El Salvador. Ten tweede valt niet in te zien waarom u uiteindelijk toch een klacht besloot in te dienen op 10 januari 2020. Zo verklaarde u dat veel benedeleden samenwerken met de instanties (CGVS, p.13). Gevraagd waarom u dan toch besloot een klacht in te dienen, ondanks dat u dacht dat veel benedeleden werken in de instanties of samenwerken met de instanties, geeft u aan dat u het advies van u moeder volgde (CGVS, p.7 en 13). Dit kan niet overtuigen, temeer u op dat moment al lang uw reis naar België geboekt had, en niet kan worden ingezien wat u met dergelijke klacht nog wenste te bereiken.

Bovendien merkt het CGVS enkele inconsistenties op wat betreft deze aangifte dd. 10 januari 2020. Zo zegt u niks over het incident in juli 2019 waar de benedeleden aan de poort van jullie straat vroegen waar u was (CGVS, p.13; zie vertaling aangifte dd. 10 januari 2020, p.1-2). U gaf aan dat u zenuwachtig was tijdens het indienen van de aangifte, en dat u zich deze gebeurtenis niet herinnerde (CGVS, p.13). Dit is niet aannemelijk. Als u dan toch de stap zet om klacht in te dienen, mag worden verwacht dat u zich daar enigszins op voorbereidt en zodoende geen incidenten onvermeld laat. Verder verklaarde u toen ook dat uw belagers zeiden dat u genoeg geld verdiende, en dat ze daarom geld vroegen (zie vertaling aangifte dd. 10 januari 2020, p.1-2). Gevraagd naar de redenen van de bedreigingen in uw persoonlijk onderhoud verklaart u evenwel dat u geen enkel idee hebt waarom u moest betalen of meewerken (CGVS, p.11). Dergelijke weinig consistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u bovendien aan dat u dat enkel zei "om iets te kunnen zeggen" (CGVS, p.13). U voegde hieraan toe dat uw moeder had gezegd dat u dingen moest toevoegen, zodat de politieagenten u serieus zouden nemen (CGVS, p.13). Het geeft het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en een en ander doet toch vermoeden dat u deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van bijkomend "bewijs" voor uw asielaanvraag. Het feit dat u heeft nagelaten om zich op latere datum te informeren over een stand van zaken, ondermijnt overigens in sterke mate uw geloofwaardigheid en doet ook al twifelen aan de intenties waarmee u naar de autoriteiten stapte. Gevraagd of u nog iets hebt gehoord over de klacht, verklaart u dat u enkel ging omdat uw moeder zei dat het belangrijk was (CGVS, p.7). Tot op de dag van vandaag heeft u er alleszins niets over vernomen (CGVS, p.7). Andermaal wordt hiermee de waarachtigheid van uw asielaanvraag ondermijnd.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Uw verklaring bij de instantie voor anti-afpersing dd. 10 januari 2020 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 10 en 13 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS), van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van het “*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van redelijkheid en zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht, van de artikelen 43 en 58 van de wetten van 19 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, van het hoorrecht, van de openbare orde en van de samenwerkingsplicht. Verzoekster meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoekster geeft eerst een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens vordert zij in hoofdorde de nietigheid van de bestreden beslissing omwille van het feit dat er tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel zij conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aangegeven had de bijstand van een tolk te wensen. Zij meent in een uitvoerig betoog dat bijgevolg een procedurele onregelmatigheid werd begaan die van cruciale aard was voor het verdere verloop van de procedure en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster stelt dat de procedure van haar verzoek om internationale bescherming *ab initio* geraakt is door een irregulariteit die het vervolg van de procedure geheel aantast en er zich bijgevolg een nietigheid opdringt.

Verzoekster vervolgt dat haar minstens de vluchtelingenstatus dient te worden verleend en betwist in dit verband de motieven van de bestreden beslissing en wijst nog op de risicoprofielen in haar hoofd.

Verzoekster vraagt in uiterst ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. Behandeling van het middelonderdeel dat betrekking heeft op de taal van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken

In het verzoekschrift wordt de nietigheid van de bestreden beslissing gevraagd omdat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans werd gehoord zonder aanwezigheid van een tolk.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* in het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien valt uit de notities van dit interview van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze af te leiden dat verzoekster bezwaar maakte tegen het feit dat zij zonder tolk werd geïnterviewd of dat er zich daadwerkelijk problemen met de vertaling zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt hieruit dat verzoekster haar relaas heeft uiteengezet en dat haar aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog iets wenste toe te voegen, hetgeen zij niet deed (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ d.d. 7 augustus 2020, vraag 3.8.). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster het verslag van het gehoor (vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken), nadat dit haar werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, ‘vragenlijst’ en ‘verklaring DVZ’ d.d. 7 augustus 2020).

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoekster – in weerwil van de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de weerslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken – aan dat zij samen met haar advocaat gezien heeft dat er “bepaalde fouten” hebben plaatsgevonden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster verduidelijkt in dit verband dat zij wel degelijk had aangegeven een voorkeur te hebben voor een vrouwelijke tolk, terwijl werd genoteerd dat zij geen voorkeur had en dat zij verklaard had haar “paspoort en *DUI*” bij te hebben, doch dit niet werd opgevraagd waardoor er werd genoteerd dat zij geen documenten heeft afgegeven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2). Zij vervolgt: “*Dus daarin staat dat ik een klacht heb ingediend, op die bepaalde plekken. Ze had de naam ingeschreven maar ik weet niet welke. Normaal gezien heb ik een verklaring afgelegd bij de anti afpersing commissie, die gingen alles naar de rechtbank sturen, om daarna een klacht in te dienen.(...)*” (*ibid.*). Op de vraag of zij er alle redenen kon weergeven die aan de basis lagen van haar vertrek uit El Salvador, antwoordt verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog: “*Ik heb daar een samenvatting van gemaakt, en dat is nog iets dat gebeurd was in eerste interview... Bepaalde dingen dat ik verteld heb dat de mevrouw niet heeft neergeschreven... Zeg maar. Een van de feiten... Mijn tante had me verteld dat ik heel voorzichtig moest zijn in de zone. Er waren altijd incidenten daar... In de laatste dagen hadden ze iemand vermoord. ... Ik heb tegen hen verteld, dat ik gestopt was met werken in maart, en daarna ben ik beginnen werk zoeken in mei. Ze heeft geschreven dat ik één maand niet gewerkt heb, maar dat was meer dan een maand dat ik zonder werk was. ... Ze heeft ook geschreven dat ik een nachtrooster had, mijn advocaat heeft me gezegd dat hier de nachtroosters zijn van acht uur ’s avonds tot acht uur ’s morgens, maar ik werkte ik daar vanaf een uur ’s middags tot elf uur ’s avonds, dat is ongeveer in de namiddag... Nog iets? Dat was het.” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2-3). De Raad merkt in dit verband op dat – daargelaten de vaststelling dat het*

gebruik van “nachtrooster” niet foutief werd genoteerd, doch een andere betekenis blijkt te hebben in verzoeksters context – uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster aangebrachte correcties in verband met het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegenomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zo wordt in het feitenrelaas bijvoorbeeld opgemerkt dat zij op 29 maart 2019 ontslag nam bij en vervolgens op 20 mei 2019 startte met een nieuwe job en wordt verwezen naar de waarschuwing van haar tante.

Verzoekster toont bijgevolg geen enkel probleem of nadeel aan dat zij zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, noch vermeldt zij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het ontbreken van een tolk voor haar zou hebben gehad. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt verwezen naar de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekster verder ook niet aangeeft op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans verliep, een invloed heeft gehad op de bestreden beslissing. De Raad besluit dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische tolkproblemen op te werpen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 10 en artikel 13 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 (Procedurerichtlijn), wijst de Raad er op dat deze richtlijn werd ingetrokken door richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat verzoekster de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoekster het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in haar moedertaal, het Spaans, kon voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep.

Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekster niet aannemelijk maakt enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor haar verzoek om internationale bescherming niet correct zou zijn beoordeeld.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart dat zij op 25 maart 2019 voor een eerste maal benaderd werd door drie bendeleden toen zij op weg was naar de bushalte. Zij vroegen of zij met hen ging samenwerken en ze eisten 100 dollar. Wat betreft de som geld zouden zij later nog laten weten op welke dag en op welk uur zij dit bedrag moest betalen. In de eerste of tweede week van juli 2019 hoorde verzoekster via haar moeder dat enkele personen aan de poort waren komen vragen naar haar en andere buurmannen. Op 6 november 2019 werd verzoekster opnieuw bedreigd door bendeleden toen zij te voet naar huis ging van haar werk. Toen ze vroegen of zij met hen ging samenwerken, antwoordde zij van wel en zei ze dat ze een datum moesten geven en dat zij hen dan zou betalen. Hierop keerde verzoekster naar huis en besloot zij het land te verlaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9).

In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) er bovendien ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door haar geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van haar vertrek uit haar land van herkomst die doen besluiten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk persoonlijk werd geïdoleerd door een criminele bende in El Salvador, noch dat zij daardoor

bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (1) verzoeksters verklaringen over de werkwijze van de bende allerm minst kan overtuigen, (2) het zeer opmerkelijk is dat de benedeleden nooit verder zouden hebben verduidelijkt wat de samenwerking die zij van verzoekster eisten juist inhield en, zelfs zo zij daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met benedeleden, niets erop wijst dat de benedeleden nog op zoek zouden zijn naar haar nu haar moeder vertelde dat ze de benedeleden na het vertrek van verzoekster niet meer heeft gezien en de politie heel vaak in de buurt patrouilleert en ze minder rare mensen ziet op straat, (3) het tijdstip van de aanschaf van haar paspoort op 4 november 2019 er verder op wijst dat zij al eerder van plan was om te vertrekken, doch verder blijkt dat zij weinig haast had om het land te verlaten nu zij – na de aankoop van haar vliegtuigticket op 15 november 2019 – nog tweeënhalve maand wachtte alvorens El Salvador te verlaten, (4) verzoeksters houding, waarbij zij na het incident van 25 maart 2019 geen maatregelen nam voor haar veiligheid, zij dezelfde bus bleef nemen naar haar nieuwe werkplaats en nog steeds in de dichte nabijheid opstapte van de plaats waar zij op 25 maart het eerste incident zou hebben meegemaakt, alsook dat zij in haar huis bleef wonen ondanks dat de benedeleden wisten waar zij en haar familie woonden en dat zij bleef werken tot en met 13 december 2019, niet getuigt van een vrees voor vervolging door de benedeleden, (5) verzoekster bevreemdende verklaringen aflegt omtrent het indienen van de klacht nu zij pas op 10 januari 2020 besloot een klacht in te dienen bij de instantie voor anti-afpersing, hetgeen geen blijk geeft van haar beweerde vrees voor vervolging vanwege de bende 18, alsook dat niet valt in te zien waarom zij uiteindelijk toch besloot om een klacht in te dienen op 10 januari 2020 nu zij zelf aangeeft dat zij dacht dat veel benedeleden werken in de instanties of samenwerken met de instanties en haar reis naar België toen al lang werd geboekt, (6) verzoeksters verklaringen bovendien op sommige punten niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de klacht en uit haar verklaring -dat haar moeder had gezegd dat zij dingen moest toevoegen zodat de politieagenten haar serieus zouden nemen- kan worden afgeleid dat het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter vertoont en een en ander doet vermoeden dat zij deze klacht louter heeft ingediend met het oog op het verwerven van bijkomend “bewijs” voor haar verzoek om internationale bescherming; het feit dat zij niet informeerde naar de stand van zaken met betrekking tot de klacht ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen; (iii) verzoekster niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald; (iv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (v) het gemeenschappelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en (vi) de documenten die verzoekster voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.3. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.4.4. De Raad stelt immers vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas als zou zij problemen hebben gekend met de bende 18 die met haar wilden “samenwerken” door van haar een som geld te eisen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van

concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit betreft echter geen dienstig verweer en hiermee slaagt zij er niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Verzoekster voert in het verzoekschrift nog aan dat zij meermaals werd aangesproken en bedreigd door bendeleden die haar wilden dwingen tot samenwerking, dat het algemeen geweten is dat bendes op jongeren mikken en dat het gebrek aan medewerking, onder andere door vertrek, gevolgen heeft die de vorm kunnen aannemen van moord, verkrachting of foltering. Zij citeert uit het artikel "*On the persecution of Salvadorian People*" van J. Newman van 20 maart 2019 in dit verband en merkt nog op dat er geen beschermingsgrond bestaat tegen deze gedwongen rekruteringen. Ook citeert zij uit het artikel "*Death threats and gang violence forcing more families to flee northern Central America – UNHCR and UNICEF survey*" van 17 december 2020. Verzoekster besluit dat, gelet op de algehele aanwezigheid van de bendes en haar leeftijdscategorie, er een reëel risico bestaat dat zij het slachtoffer wordt van de handelingen van de bende. De Raad merkt op dat verzoekster met dit betoog, dat overigens op bepaalde punten handelt over jongemannen die slachtoffer kunnen worden van rekrutering door bendeleden – *quod non in casu* –, blijft volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op de motieven van de bestreden beslissing en het voorgaande, in gebreke. Verzoekster slaagt er met de argumentatie in het verzoekschrift dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Aangezien verzoekster geen enkel concreet verweer bijbrengt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen wat betreft de vaststellingen dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk persoonlijk werd gevisieerd door een criminele bende in El Salvador, noch dat zij daarom bij terugkeer vergeldingen dient te vrezen van hen, blijft de pertinente motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.5. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift verder nog dat zij risico op vervolging loopt als vrouw. Zij hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening hield met het feit dat vrouwen in El Salvador worden gevisieerd, zowel door bendes als door politiediensten.

Er dient te worden opgemerkt dat uit de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', de verwijzingen naar internetlinks in de bestreden beslissing en de verwijzingen in het verzoekschrift naar het artikel "*El Salvador – Events of 2020*" van HRW van 4 september 2020 en het internetartikel "*Eight Pits Full of Murdered Women Found in Ex Cop's Backyard in El Salvador*" van 21 mei 2021) blijkt dat discriminatie en geweld tegen (jonge) vrouwen en meisjes veelvuldig voorkomen in El Salvador en hen op een andere wijze raken dan mannen. Huiselijk geweld wordt beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, gevolgd door geweld van bendeleden. In de gebieden waar de bendes actief zijn, blijkt seksueel en gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid, net als de rekrutering van meisjes om taken voor de bendes uit te voeren. Verder wordt in de landeninformatie gespecificeerd dat het willen beëindigen van een affaire met een bendelid, het wekken van verdenkingen van ontrouw, het niet bezoeken van een metgezel in detentie of het aangaan van een relatie die niet geautoriseerd is door de bende na de dood van een metgezel, allemaal gedragingen zijn die het leven van vrouwen die in bende-gereguleerde wijken in El Salvador wonen in gevaar kunnen brengen. Vrouwen en meisjes die worden gezien als verbonden met een bepaalde bende zijn mogelijk ook een doelwit voor rivaliserende bendes en zij en andere vrouwen en meisjes kunnen worden misbruikt, verkracht en vermoord als onderdeel van bende-inwijdingsrituelen. Hetzelfde gaat op voor vrouwen en meisjes die proberen de bende waartoe ze behoren of waarmee ze verbonden zijn, te verlaten, of zij die zich op andere manieren verzetten tegen het gezag van de bende, bijvoorbeeld door de seksuele avances van een bendelid af te wijzen ("*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the*

international protection needs of asylum-seekers from El Salvador” van maart 2016, p. 37-38 en de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 19-21).

Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden dat vrouwen in El Salvador een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift – uit de beschikbare informatie geenszins worden afgeleid dat het loutere feit vrouw te zijn in El Salvador op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. Verzoekster moet immers aantonen, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (zie *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016: *depending on the particular circumstances of the case (...) may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*” Vrije vertaling: afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak (...) kan men nood hebben aan internationale bescherming op grond van het behoren tot een specifieke sociale groep en/of een (toegeschreven) politieke overtuiging of op ander relevante Verdragsgronden.).

Verzoekster slaagt er echter niet in om haar vrees *in concreto* aan te tonen nu uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden vluchtrelaas en zij zich voor het overige in het verzoekschrift beperkt tot het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon en die zij op generlei wijze concretiseert. Bovendien maakte verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees omwille van het feit dat zij vrouw is.

2.3.4.6. Verzoekster vervolgt dat zij een risico op vervolging loopt als terugkeerder. Zij citeert hierbij uit de COI Focus van 13 juli 2021 en de “*Nansen Note 2021/2 El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*” van 21 mei 2021 en merkt op dat de meeste Salvadoranen bij terugkeer onderduiken en zelfs niet naar buiten durven te gaan uit vrees om het slachtoffer te worden van vervolgingsdaden; dat iedereen die terugkeert uit het buitenland het risico op afpersing loopt. Bovendien lopen terugkeerders het risico gediscrimineerd te worden en onterecht als “*misdadgers*” beschouwd te worden die zowel door criminele bendes als door politiediensten aangevallen kunnen worden.

De Raad merkt vooreerst op dat op basis van de door beide partijen aangebrachte landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier echter niet in.

Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij problemen kende met de bende 18. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geïdoleerd door bendeleden.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie

blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met de bendeleden van bende 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Voorts wijst de Raad erop dat hoger in punt 2.3.4.5. reeds is komen vast te staan dat verzoekster, het geheel van haar omstandigheden in acht genomen, *in casu* niet aantoont dat zij zich als vrouw in een bijzonder kwetsbare situatie bevindt.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.8. Gezien de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoeksters verklaringen stelt de Raad vast dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van haar beweerde problemen met de bendeleden van de bende 18. Het betoog dat personen die zich verzetten tegen de bendes stevig worden aangepakt en bijgevolg binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen, waartoe zij verwijst naar “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*”, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster nog betoogt dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen het geweld van de bendes, alsook dat er geen intern vluchtalternatief voorhanden is gelet op de algehele aanwezigheid van de bendes op het grondgebied, wijst de Raad erop dat vermits verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij problemen heeft gekend met de bende 18, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst, alsook de mogelijkheid tot een intern vluchtalternatief irrelevant is.

De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoekster is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van verzoekster om alle nodige elementen ter staving van haar

verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoekster de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu* moet worden vastgesteld dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst is ontvlucht, terwijl van haar minstens kan worden verwacht dat zij een coherent en waarachtig relaas aanbrengt. Bijgevolg kan, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijken.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat – en dit in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET